

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/2026-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/13/2025 z 21. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. marca 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Zároveň sa domáha zrušenia označeného rozhodnutia a vrátenia veci najvyššiemu súdu, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní o ochranu osobnosti vedenom Okresným súdom Svidník [ďalej len „okresný súd“ (po zmene súdnej mapy je jeho nástupcom Okresný súd Bardejov)] v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa žalobkyňa domáhala ochrany osobnosti z titulu bezpečnostného incidentu v súvislosti so spracovaním osobných údajov žalobkyne, ktoré boli odovzdané pri poskytovaní telekomunikačných služieb sťažovateľky. Pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov sa nepostupovalo s náležitou starostlivosťou, keď boli uložené v označenej archívnej krabici a umiestnené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, z ktorého bola táto archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená nálezcom a odovzdaná do advokátskej kancelárie, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb vrátane žalobkyne.

3. Sťažovateľka si pri svojom prvom procesnom úkone uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti, pretože na prejednanie a rozhodnutie tejto veci podľa nej bol podľa § 15 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) príslušný Okresný súd Bratislava II (po zmene Mestský súd Bratislava IV). Okresný súd rozsudkom č. k. 1C/11/2020-133 z 10. októbra 2022 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 2 500 eur (výrok I), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II) a žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III), pretože v prejednávanej veci bola úspešná, čo sa týka preukázania základu svojho nároku, a výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Sťažovateľkou uplatnenú námietku miestnej nepríslušnosti považoval okresný súd za nedôvodnú, pretože v danej veci zastával názor, že išlo o spor spotrebiteľský.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Co/48/2023-246 z 23. apríla 2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I v časti uloženia povinnosti zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 110 eur, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %. K námietke miestnej nepríslušnosti uviedol, že v tomto prípade ide o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa však žalobkyňa domáha primeraného zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-22/2012 z 24. októbra 2013. Sťažovateľka podala 12. augusta 2024 proti výrokom I a III rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

5. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie vo vzťahu k I. výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bola nad rozsah sumy 110 eur žaloba žalobkyne zamietnutá, odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou a v jeho zostávajúcej časti odmietnuté pre neprípustnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie otázky miestnej príslušnosti vo veci konajúcich súdov. Okresný súd posúdil vec sťažovateľky ako spotrebiteľskú so založením osobitnej miestnej príslušnosti okresného súdu ako súdu, v ktorého obvode má žalobkyňa ako spotrebiteľka adresu trvalého pobytu podľa § 19 písm. d) CSP, pričom krajský súd síce zotrval na názore o založení osobitnej miestnej príslušnosti, avšak podľa § 19 písm. b) CSP (popri všeobecnom súde žalovanej na konanie je miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody). Krajský súd teda vychádzal z posúdenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (konanie o ochranu osobnosti) ako nároku na náhradu škody, pričom odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Haasová (C-22/2012). S takýmto posúdením sťažovateľka nesúhlasí a poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu (IV. ÚS 345/2012, II. ÚS 233/2022), z ktorého vyplýva, že obdobný spor je sporom o ochranu osobnosti, a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2CdoGp/1/2017, sp. zn. 5Cdo/265/2009. Následkom uvedeného, že predmet konania súdy posúdili ako spotrebiteľský spor, sa zásadným spôsobom zasiahlo do procesného postavenia sťažovateľky, pretože v spore rozhodovali miestne nepríslušné súdy a žalobkyni bolo priznané postavenie slabšej strany s príslušnou procesnou ochranou, čo viedlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v neprospech sťažovateľky.

7. Sťažovateľka nesúhlasí so závermi súdov týkajúcimi sa právneho posúdenia ňou uplatnenej námietky premlčania v preskúvanom konaní (začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty od momentu, keď došlo k bezpečnostnému incidentu), v ktorom dospeli k odlišnému záveru od záverov skoršieho rozhodnutia v skutkovo i právne identickej veci (žaloby o ochranu osobnosti iného žalobcu pri posúdení zásahu spočívajúceho v tom istom bezpečnostnom incidente) a svoj odklon nijako nevysvetlili, čo je v rozpore s princípom právnej istoty. Podľa sťažovateľky začiatok plynutia premlčacej lehoty nie je 9. február 2017, keď dokumenty našiel nálezca, ale deň, keď tieto dokumenty boli umiestnené do kontajnerového stojiska.

8. Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobkyňi v plnom rozsahu, ktorý potvrdili aj krajský súd a najvyšší súd, sťažovateľka poukazovala na to, že žalobkyňa bola v spore iba čiastočne úspešná, tzn. súdy rozhodli o trovách konania v rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a zásadou úspechu, nevyužili zmierňujúce ustanovenie § 257 CSP a v skutkovo i právne obdobných veciach (v čase podania ústavnej sťažnosti evidovala sťažovateľka 42 takýchto rozhodnutí) dovolaním napadnuté rozsudky odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania najvyšší súd zrušil a vrátil na ďalšie konanie (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/90/2024 z 26. augusta 2024, sp. zn. 4Cdo 130/2024 z 27. marca 2025, sp. zn. 6Cdo 20/2024 z 11. decembra 2024, sp. zn. 4Cdo 89/2024 z 28. novembra 2024, sp. zn. 3Cdo/119/2024 z 10. októbra 2025).

9. Sťažovateľka dôvodí, že podstatou jej námietok v dovolacom konaní bolo nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v otázkach založenia miestnej príslušnosti, premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj nároku na náhradu trov konania (nezaobranie sa uplatnením moderačného práva podľa § 257 CSP), čo predstavuje nesprávny procesný postup v rozpore s § 220 ods. 3 a § 393 ods. 3 CSP, takže v preskúvanom konaní došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorý sa podľa sťažovateľky nedostatočne zaoberal jej dovolacími námietkami, ktoré smerovali proti posúdeniu veci odvolacím súdom, ktorý sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe bez náležitého odôvodnenia tohto odklonu.

11. Berúc do úvahy povahu napádaného rozhodnutia vydaného v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka napáda, ako aj skutočnosť, že jej argumentácia atakuje nedostatočnosť odôvodnenia týkajúceho sa namietanej vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) CSP], ústavný súd zdôrazňuje, že v prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

12. Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení, ktorým sa najvyšší súd vysporiadava s námietkami atakujúcimi zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavne udržateľné.

13. Konfrontujúc podstatné časti napadnutého uznesenia (predovšetkým bod 17.1), ústavný súd konštatuje, že sa v nich najvyšší súd dostatočne zaoberá otázkou posúdenia miestnej príslušnosti okresného súdu, pričom jeho úvahy sú podporené odkazom na judikatúru Súdneho dvora vo veci Haasová (pozri bod 4 tohto uznesenia). Sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti odkazuje na rozhodnutia, z ktorých podľa jej názoru vyplýva nemožnosť stotožňovania nároku na náhradu škody s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, a teda aj nemožnosť odkazu na citované rozhodnutie Súdneho dvora, no aj s touto námietkou sa najvyšší súd vysporiadal, keď síce priznal dichotómiu pri posudzovaní tejto otázky zo strany všeobecných súdov (v prospech stotožnenia náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy rozhodnutie najvyššieho súdu R 8/2018 či III. ÚS 666/2016), no zároveň akcentoval udržateľnosť odôvodnenia odvolacieho súdu podporeného eurokonformným výkladom, čím zároveň vylúčil možnosť vyslovenia porušenia práva na spravodlivý proces ako podmienky prípustnosti dovolania podaného z dôvodu vady zmätočnosti. Z dosiaľ uvedeného preto nemožno dospieť ani k záveru, ktorý namieta sťažovateľka, o tom, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a svoj odklon neodôvodnil. Naopak, odôvodnenie založenia miestnej príslušnosti je podporené eurokonformným výkladom v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ktorú možno nepochybné v zmysle záverov rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (porovnaj I. ÚS 634/2025, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu R 71/2018 a sp. zn. 6Cdo/129/2017).

14. Ústavnú neudržateľnosť nevidel ústavný súd ani v časti odôvodnenia najvyššieho súdu, ktorým sa tento vyjadruje k argumentácii o zmätočnostnej vade v súvislosti s posúdením premlčania uplatneného nároku (pozri bod 17.2 napadnutého uznesenia). Dovolací súd poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa, z ktorých vyplynulo logické posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby v súvislosti s bezpečnostným incidentom odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (deň nájdenia dokumentov nálezcom), ako aj nemožnosť posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby „všimnutím si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu označeným svedkom na podklade jeho neurčitej výpovede. Ani doplnujúce úvahy odvolacieho súdu o neurčitosti výpovede označeného svedka z pohľadu konkretizácie časového momentu nie sú v rozpore s prirodzenou logikou. Napokon v obdobnej veci sťažovateľky boli právne závery k odôvodneniu týkajúcemu sa premlčania uplatneného nároku podrobené ústavnému prieskumu s výsledkom ich ústavnej udržateľnosti (I. ÚS 359/2025, I. ÚS 147/2026).

15. V súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania sťažovateľka napáda jednak odklon od rozhodovacej činnosti týkajúcej sa posúdenia zásady úspešnosti pri súdnych rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisela od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, ako aj nevysporiadanie sa s moderačným oprávnením podľa § 257 CSP (nepriznanie náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). Ani táto argumentácia sťažovateľky nie je dôvodná.

16. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v bodoch 17.3 a 17.4 detailne rozoberá ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v konaní o ochranu osobnosti konštatovanie plného úspechu žalobcu

je determinované konštatovaním zásahu do osobnostných práv. Je pritom irelevantné, či a v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy (rozhodnutie v obdobnej veci sťažovateľky II. ÚS 233/2022). Podobné závery, na ktoré dovolací súd poukázal, možno identifikovať aj v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (II. ÚS 225/2020, II. ÚS 233/2022). Premisa, z ktorej vychádzal v sťažovateľkinej veci aj dovolací súd, podľa ktorej je pre rozhodnutie o náhrade trov konania potrebné odlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce, pričom za základné sa považuje rozhodnutie o zásahu do práva žalobcu, no výška ujmy je druhotná a nadväzujúca, je preto s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v podobných okolnostiach veci ústavne udržateľná, čo vedie k odmietnutiu argumentácie sťažovateľky o neodôvodnení odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

17. V náleze sp. zn. IV. ÚS 652/2018 (predovšetkým jeho bod 44), na ktorého závery sťažovateľka poukazuje v ústavnej sťažnosti, síce ústavný súd vyjadril tézu, ktorej zohľadnením sa doterajší koncept úspešnosti pri rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, narúša, no uvedená skutočnosť nemá vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky relevantný význam. Ústavný súd v označenom náleze (preskúmavajúc rozhodnutie odvolacieho súdu) síce konštatoval ústavnú udržateľnosť možnosti zohľadnenia konkrétnych okolností veci, ako napríklad existenciu zjavne neprimeraného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a úspešnosť sporovej strany len v nepatrnej časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, no zároveň zotrval na závere ústavnej udržateľnosti opačnej argumentácie (ktorá je základom aj tu prejednáwanej veci), pričom konečné rozhodnutie ponechal zjednocovaciemu mechanizmu všeobecného súdnictva aktivovaním právomocí najvyššieho súdu (bod 45 označeného nálezu). Samotný nález ústavného súdu teda s konečnou platnosťou nejudikuje výlučnú ústavnú udržateľnosť premisy, z ktorej vychádza sťažovateľka, zvýrazňujúc zjavne neprimeraný nárok žalobkyne a jej značnú neúspešnosť v zmysle priznania približne 98 % žalovanej sumy, ale konečné rozhodnutie ponecháva v réžii zjednocovania výkladu a používania zákonov najvyšším súdom. Výsledkom uplatnenia právomoci najvyššieho súdu zjednocovať výklad a používanie zákonov v predmetnej otázke pritom nie sú sťažovateľkou označené rozhodnutia, ktoré odkazujú na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 652/2018 (bod 7 tohto uznesenia). Argumentácia sťažovateľky je preto nedôvodná.

18. Napokon nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľky o tom, že vo veci konajúce súdy sa nezaoberali v dostatočnom rozsahu aplikáciou § 257 CSP. Najvyšší súd v tomto smere poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých tento zvýraznil, že zvýhodnenie sťažovateľky aplikáciou § 257 CSP s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci (rozsiahle 400-násobné porušenie ochrany osobných údajov klientov sťažovateľky) by bolo v rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nepovažoval odvolací súd ani sťažovateľkou tvrdené opakovanie značného počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb), keďže rovnaká skutočnosť svedčí aj sťažovateľke, ktorá je stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Sťažovateľka pritom aj napriek existencii značného počtu rozhodnutí, v ktorých bol konštantne judikovaný zásah do osobnostných práv žalobcov, samotný právny základ konštantne popierala, no musela si byť vedomá všetkých dôsledkov vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto námietka sťažovateľky o tom, že odvolací súd sa uplatnením moderačného oprávnenia

pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezaoberal, neobstojí. V tomto smere je odôvodnenie najvyššieho súdu poukazujúce na nosné argumenty odvolacieho súdu ústavne udržateľné.

19. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania zaoberal dostatočným spôsobom prieskumom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu skúmania existencie vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. Najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení uvedeného dovolacieho dôvodu, ako aj závery z nich vyplývajúce považuje ústavný súd za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu dovolacie konanie. Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť či arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že vydaným rozhodnutím došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu